demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya, 25 de Juny de 1977 Dipòsit Legal Nº B /328-1977 N.º 10 Preu: 15 ptes.

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (Quarta Internacional)

LA CAMPANYA DEL FUT

Pàgines centrals

ELS PARTITS OBRERS DESPRES DE LES ELECCIONS

Pàg. 8

OLEM ELECCIONS AL PAR-AMENT DE CATALUNYA!

Ara, després del 15 de juny, majoria socialista-comu-ista configurada a Catalunya de començar a enfrontar-se amb la problemàtica nacional, amb la reivindicació unanim tot un poble que vol gover-arse a ell mateix (i fer-ho amb PSC-PSOE i el PSUC) i ecidir sense cap ingerència Madrid quines relacions antenir amb la resta dels obles de l'Estat espanyol. I algrat que això és ben sen-ill, ben simple els partits me-oritaris donen voltes i més oltes, mitjançant el pont aeri arcelona-Madrid. El que cal ir, ara mateix, és d'alguna anera imitar al Macià del 14 d'abril quan, sense preguntar al govern de Madrid, pro-clamava la República Catala-a. Imitar no vol dir, exacta-ment repetir. No es tracta —encara que no deixaria de ser bo— de que en Raventós, acompanyat d'en Triginer i en López Raimundo es pugin l balcó de l'Ajuntament. Es tracta de que organitzin una consulta veritablement lliure i democràtica al poble de Ca-talunya per que aquest —i no en Suárez o en Juan Carlos— pugui dir el que vol. I aquesta consulta no pot ser altra que a convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya. Aquest *Parlament* té una tas-ca excepcional: *decidir com vol governar-se el poble de Catalunya i com es vol rela-cionar amb Madrid i els altres pobles de l'Estat espanyol.* I això fer-ho ara mateix, sense implorar de Madrid una auto-nomia retallada des l'inici, que només ens deixés l'ombra de la nostra sobirania.

Ells, en comptes de fer tot això, avui viatgen a Mon-cloas i Zarzuelas i preparen —no pas per massa aviat— no fos cas que el govern s'al-terés— la anomenada As-semblea de Parlamentaris que asumirà —segons ells— la representació autèntica del poble de Catalunya per seguir negociant. Nosaltres ni creiem que aquestes hagin estat unes eleccions tant lliures —recordem l'assumpte de Lleida— com per anar a com-bregar amb els diputats que d'elles han sortit. El que real-ment haurien de fer els dipu-tats obrers a aquesta possible Assemblea de Parlamentaris seria exigir que es fessin ara les eleccions al Parlament de Catalunya i ells mateixos —sense fiar-se ni d'en Jordi Pujol— s'encarreguessin d'or-ganitzar-les.

Per fer-ho realment cal que el PSC-PSOE i el PSUC for-min, des d'ara mateix un *Consell Executiu de la Gene-ralitat.*

Es mitjançant això com el po-ble català exercirà la seva so-birania, com farà possible l'exercici del seu dret inalie-nable a l'autodeterminació.

A. R. 19 de juny

EL DEMÀ JA ÉS NOSTRE

Els resultats de la «batalla electoral» a Barcelona, a tota Catalunya han estat impressionants. Sense llibertat i amb totes les armes en mans del govern, els partits obrers han aconseguit més del 50 % del total dels vots. Els treballadors i les treballadores han desconfiat molt justament no tant sols de les forces franquistes, sinó també dels partits burgesos —inclòs aquells amb una aparièncìa més «democràtica»— donant el seu recolzament massiu als seus partits, a les seves forces polítiques. Els crits que, malgrat la vigència del «Plan Ariete» han ressonat pels carrers de «Visca, Visca, Visca, Catalunya és Socialista» van molt més enllà de la celebració de la victòria d'un partit o d'una coalicció, suposen l'expressió d'un afany majoritari que avui veu com es comença a obrir la possibilitat del triomf de tots i totes aquelles que treballem. Les urnes no han fet més, no han fet altra cosa que reflexar —i molt pàl·lidament— el que ja hem demostrat al llarg dels darrers temps a les fàbriques, als camps, a les escoles, als barris i pobles, al carrer: *la classe obrera, la classe treballadora vol tota la llibertat ara.* I amb la seva lluita, el seu esforç combatiu l'està aconseguint cada dia.

El significat del vot obrer majoritari

Però és clar que l'amplitud del vot obrer obeeix a causes molt més profondes de les que hem dit a l'introducció. Mes encara quan existeix una sèrie de desproporcions facilment visibles entre els resultats electorals a Catalunya —i relativament al País Valencià— i la resta de l'Estat, particularmente a Euskadi. L'amplíssima majoria dels treballadors i treballadores del nostre país s'han pronunciat pel rebuig total de tot allò que ha suposat el franquisme. Encara més, la majoria del nostre poble ha desconfiat molt justament de que qualsevols dels partits de la burgesia fossin d'alguna utilitat per acavar, per sempre més, amb el que han significat aquest últims quaranta anys. «El treballadors voten als treballadors» ha estat una de les frasses més repetida al moment de definir el perquè del vot de la classe obrera. Una certa «memòria històrica» tot el llarg camí del moviment obrer ha tornat a reneixer, assumint una part important de les experiències col.lectives dels darrers combats de classe. L'anomenat «cinturó roig» de Barcelona ha pesat ampliament amb tota la seva força política forjada d'una a altra lluita, d'una vaga a l'altra.

Però l'èxit dels partits obrers, tan viu, tan real, ha estat, malgrat tot, limitat. Limitat no únicament per la manca de llibertat, d'amnistia, de posibilitat d'expressió pública. Limitat no únicament per la deformació pròpia de qualsevol i totes eleccions en règim parlamentari burgès, on les forces obreres i populars són sempre desfavorides, sinó també i amb un lloc destacat per la manca d'unió entre tots els partits obrers, per la política de pacte i de conciliació dels partits majoritaris i l'absència per la seva part de cap tipus de candidatura en tant que tals al poder. Això ha fet que, ni tant sols a Catalunya, el pes de les lluites obreres dels darrers anys, ni el pes social de la classe treballadora s'hagi vist reflexat a les eleccions si no és molt minimament.

Pel que fa referència al PSUC —configurat a aquestes eleccions com la segona força política de Catalunya— el resultat és bastant semblant al que es proposava. Ells no volien pas el poder, sinó l'aconseguir una confortable minoria parlamentària, lliure de quelasevol responsabilitat davant el moviment i els seu propi electorat. Llàstima que, en la mateixa línea el seu partit «germà» hagi anat massa enllà i la minoria confortable s'ha vist concretada en minoria a seques o, inclús a cap diputat a molts, massa llocs. (Tot i que comprenem i ens lamenten del pes de tants anys d'anticomunisme). Es per aquests objectius que el seu programa electoral ha estat inclús per sota del programa moderat a que ens té acostumats. Es per això la manca total d'atacs a la força política majoritària de la burgesia —en Suárez— i el seu centrament amb en Fraga que, a l'hora actual no representa pas l'enemic principal ni més perillós.

Continua a la pàgina següent

NUMAX I LA CRISI

La problemàtica de les empreses en crisi s'està configurant, colze a colze amb l'atur, en un dels principalsproblemes de la clase obrera a l'hora actual. La lluita dels treballadors i treballadores afectats no ha fet més que començar, encara que la majoria de les direccions sindicals hagin tingut una actitud de passivitat front a la greu situació d'aquestes fàbriques. Avui publiquem a «DEMÀ» una crònica de com s'estant desenvolupant les coses i la lluita a una de les empreses capdevanteres en el combat contra la crisi i els acomiadaments: NUMAX. Amb això no volem únicament fer una explicació «interesant», sinó contribuir des aquestes pàgines a fer conèixer, a difondre la problemàtica com una de les nostres contribucions a la què és la tasca primera i més important de tot el moviment obrer, de les seves organitzacions sindicals i polítiques, impulsar la solidaritat mes amplia i més completa. Molt més que un deure moral avui això és una obligació de supervivència per un sector clau de la classe treballadora de Barcelona, de Catalunya. A l'impuls d'aquesta hi estant obligades les forces polítiques que s'alzen després del 15 de juny amb la majoria dels vots obrers, amb la seva confiança, lluitant per la NACIONALITZACIO DE LES FABRIQUES EN CRISI I EL SEU FUNCIONAMENT SOTA CONTROL OBRER.

Comitè de Redacció

Com mantenim la fàbrica?

Des del dia 22 d'abril els carrecs directius de la fàbrica la varen abandonar, de cara a que aquesta s'acavés d'enfonçar i els treballadors i treballadores l'abandonessim, unicament s'hi va quedar el major accionista Angel Peradejordi, que a la vegada —coses de la vida!— és amb 74 milions de deute el major acreedor, i el seu «home de palla» Lluis Lama com a Administrador únic. Des d'aquesta mateixa data, els treballadors i treballadores de NUMAX varem decidir de fer-nos càrrec de la fàbrica fins que s'ens donés una solució.

La manera com tot funciona és la seguent:

Continua a la pàgina següent

Ve de la pàgina anterior

Però el voler anar cap a la tàctica del compromís històric a la italiana porta a l'interés de que la burgesia-Centre es mengi l'espai polític de la socialdemocràcia.

Es per això, també, la seva negativa a l'unitat obrera a les eleccions, el seu interés per a dividir els vots obrers. Cal ser «responsables» diuen...

El cas de la coalició majoritària —el PSC-PSOE— podria ser inclus còmic sinó fos més tràgic que altra cosa. El seu trionf aclaparador el situa en una certa contradicció que només molt difícilment és pot resoldre. D'una part el vot majoritari, que a tota Catalunya és gairebé massiu, el coloca davant la necessitat d'assumir les seves responsabilitats, cumplint, no sols amb les seves promeses electorals, sinó principalment amb el recolzament de totes les reivindicacions dels treballadors i les treballadores; i fer-ho conjuntament amb el PSUC, l'altre partit obrer. Però d'altra banda ni la seva actitud «responsable», o el que es el mateix, desmobilitzadora, ni la seva manca d'aparell polític —el Socialista és encara en gran mesura un partit a construir— deixeran fer. Per comptes d'assumir les responsabilitats que la classe treballadora i el poble li han encarregat, es dedica a vendre-se-la a la Moncloa i la Zarzuela. D'ací el viatge urgent d'en Raventós a veure al Rei i al Suarez per a negociar una certa Autonomia, abans molt abans de fer parlar lliurament al poble de Catalunya, abans de fer-lo avençar pel camí de la seva mobilització. I per amdues coses compta amb col·laboració del PSUC que, com explica en las mateixes pàgines d'aquest «DEMÀ» està interesat en recomposar el pacte amb la burgesia per a millor «negociar» amb Madrid.

La debable dels partits burgesos

Pels burgesos i els seus projectes, per les seves formacions polítiques aquestes eleccions no han estat pas massa bones que diquem. La relativa afirmació dels «homes del President», de l'equip Suárez a escala de l'Estat tot i destruint la Democràcia Cristiana, esdevinguda un grupuscul bugès, no és pas per a ells una bona cosa sinó que es converteix en una de les expressions de l'augment de les seves dificultats a controlar la situació. La derrota de Fraga serà un nou esperó per a que l'AP faci dels seus pocs diputats una tribuna de la por i la hecatombe mentres segueix estimulant sota mà l'anomenada «estatègia de la Tensió»... Pel que fa a Catalunya, l'esfondrament relatiu però real del «Pacte Democràtic per Catalunya» encapçalat per en Pujol té un significat molt més ampli que la pura anècdota electoral. Suposa, en la mesura de que va acompanyat per la fallida quasi total de l'UDC, un dels partits burgesos «històrics», que els capitalistes catalans es troben ara mateix sense direcció política credible, sense cap alternativa de govern per a Catalunya. I això és perillós per a ells a curt terme quan en unes quantes setmanes s'obrirà un procés de constitució de institucions autonòmiques més o menys «descafeinades». Les alternatives, més Tarradellistas —que curiosament s'han trobat amb el recolzament entusiasta del PTE— no han tingut tampoc cap sosteniment massiu a les urnes. Tot i tenint en compte el fenòmen de l'ascens de «Esquerra de Catalunya» el caire de la coalició que significa —confús, voluntariament confús— i el nombre relativament limitat dels vots que ha recollit és una de les coses que explica el recent missatge d'en Tarradelles desligant-se dels «fantasmes consultius» i donant el seu recolzament a la via negociadora d'en Raventós.

I l'anomenada «extrema esquerra»?

Com ja era d'esperar els resultats electorals dels partits obrers situats d'una o altra manera a l'esquerra del PSUC han estat migrats. Migrats en relació als partits majoritaris avui, però força importants si es situen dins del marc fortament limitat en el que ens hem vist obligats a mourens «L'extranya alianza» del PTE dins del marc de «Esquerra de Catalunya» no únicament no ha tingut més que uns resultats electorals migrats, malgrat el seu interés com a partit d'apareixer moderat i «responsable», gairebé més que el mateix PSUC, sinó que ha provocat una perdua d'espai polític obrer al propi PTE i de la CSUT, i és més també una fuga de vots a favor de l'ORT (presentada sota el nom de Candidatura dels Treballadors), abans quasi inexistent a Catalunya.

Per a la CUPS —i fonamentalment pel progecte polític que incluieix mitjançant el Bloc— el resultat de la campanya electoral no pot ser més preocupant. Totes les concessions programàtiques del MCC a la idea d'una candidatura més populista que popular, inclosa la seva pròpia dissolució com a tal partit dins de la CUPS no ha tingut cap resultat apreciable. Encaixat entre l'Esquerra de Catalunya que ocupava, molt millor que ells mateixos l'espai «Tarradellista» i el FUT, que malgrat totes les dificultats ha aparegut com una candidatura de lluita obrera, l'espai de la CUPS s'ha vist fortament limitat. La certa «esquerranització» final de la seva campanya no ha estat capaç —entre altres coses per anar acompanyada d'una afirmació pel Xirinacs i el que suposava la seva campanya— de variar el seu espai i d'augmentar el seu impacte electoral.

Sobre el FUT, ja en parlem a les pàgines centrals d'aquest n.º del «DEMÀ», però cal constatar que, tot i les notes confuses de la premsa, les vacilacions dels companys d'AC sobre el vot i la mateixa campanya que no ha estat gaire clara políticament, el resultat final, tant de participants als mitings com de vots —que en el nostre cas son clarament de lluita— ha estat equilibrat. Una corrent que es situa en el rebuig de tot pacte amb la burgesia, en la desconfiança envers els partis obrers majoritaris s'ha pogut expressar, encara que limitadament, no només en el vot al FUT i a altres candidatures, sinó també —com resultat de la falsa disjuntiva del «vot útil»— a certs vots del PSUC i dels socialistes.

Menys optimistes son els resultats pel que fa als partits que, com els companys de LC o d'OCE (BR), han optat pel boicot. La seva marginació del moviment, dels milions d'homes i de dones que han volgut lluitar també a les urnes, ha fet limitar molt fortament l'abest del seu combat contra les ilusions electoralistes encara presents.

Que fer ara?

El vot dels partits obrers ha estat majoritari en relació al d'en Suarez a tot l'Estat. que el n.º de diputats no s'hi correspongui és un dels efectes de la llei electoral antidemocràtica que patim. Però la classe treballadora i tot el poble ha espressat clarament que CAL FER FORA EL GOVERN SUAREZ, cal fer fora tot el que queda —i és molt encara-de franquisme, cal, d'una vegada per totes, TOTA LA LLIBERTAT ARA. Cal l'Amnistia total, la legalització de tots els partits obrers i nacionalistes radicals, junt amb les organitzacions feministes i les jovenils. Cal la dissolució dels cossos i institucions repressives i la derogació inmediata de tota la legislació franquista, inclosa la Llei per la reforma política. Cal, rapidament evitar que els efectes de la crisi econòmica capitalista continuin caient sobre la classe treballadora, Però, cal també, exigir la dissolució d'aquestes Corts poc representatives i convocar a unes eleccions lliures a Corts constituents. Volem un plebiscit sobre la forma d'estat, [...] nosaltres defensarem la Repúb[...] Federal. Cal reconeixer la sobir[...] complerta de totes les nacions [...] bles de l'Estat Espanyol, inclós el [...] el seu autogovern. Per a tot això [...] que els partits obrers majoritaris [...] sumeixin les seves responsabilit[...] es formi un govern amb el PS[...] el PCE i el PSP-FPS. Només [...] recolzant-se en la mobilització [...] asegurar tot això i l'inici del [...] montatge del poder burgés.

A Catalunya, on la majoria obr[...] és molt superior, cal, ara mate[...] sense esperar cap «permís» [...] de Madrid, convocar a ELECCIO[...] AL PARLAMENT DE CATAL[...] NYA, i fer que sia CONSTITUE[...] I SOBIRA. L'únic «estatut» [...] Madrid ha d'aprovar es un que [...] «El poble de Catalunya té dr[...] governar-se com li doni la gan[...] Si aquesta Assemblea de Pa[...] mentaris de que tant ens par[...] vol fer quelcom positiu, és a[...] únicament els que els diput[...] obrers en ella presents tenen d[...] xigir. Més que això encara, [...] constituir des d'ara mateix [...] CONSELL EXECUTIU DE LA G[...] NERALITAT, FORMAT PEL PS[...] PSOE i el PSUC, que recolza[...] se a la mobilització del poble i [...] seves organitzacions, cumpli[...] amb el programa enunciat m[...] amunt, alhora que es fa fron[...] l'atur i la crisi.

Es així com anirem no nom[...] més lluny de l'avui que ens en[...] dena, sinó també molt «més llu[...] del demà que ara ja s'acosta[...]

Andreu Roca, 19 de ju[...]

A Numax es produeix sense patró

Ve de la pàgina anterior

Es fan guàrdies a tots els locals de l'empresa, 24 hores sobre 24 els 7 dies de la setmana, sobre la base de tres torns de 8 hores decidits sobre una llista.

Totes les decissions sobre el funcionament de la fàbrica i l'enfoc de la lluita es fan a las assemblees de tot el personal, que és l'únic organ sobirà a NUMAX. A la vegada, aquesta porta endavant el COMITE DE FABRICA composat per representants dels tres centres de treball (Marina, Vallirana i Balmes), comité que la mateixa assemblea pot revocar en tot moment si ho creu convenient.

Actualmente la fàbrica segeix produint —sota decisió i direcció de la mateixa assemblea— alguns dels productes, sempre que es tingui la seguretat de que podran ser cobrats al comptat. Per exemple, els darrers dies hem tingut dues comandes de la casa SPAR d'alimentació, demanant aspiradors, pintes-secadors i escalfadors d'ous.

Tots els diners que es van cobrant es reverteix en cubrir els salaris atrasats que encara tenim i queda oberta la possibilitat d'invertir alguna quantitat sobre segur es fa per a tal de poder seguir produint.

El personal administratiu i tecnic està, com la resta dels treballadors i treballadores, sotmesos a les decisions i la direcció de l'assemblea i el comité de fabrica.

Des de l'assemblea de NUMAX hem convocat repetides vegades al conjunt de forces sindicals i polítiques de la classe obrera per a tal d'exigir el seu recolzament a la nostra lluita. Per a tal d'avençar varem pendre l'iniciativa de formar la COORDINADORA DE FABRIQUES EN CRISI, en la que avui per avui, participen, junt amb nosaltres: BULGON, ROSELSON, RADIOTRONICA i AESA. Aprofitem, finalment, per demanat tot tipus de recolzament al nostre combat. Per fer-ho podeu dirigir-vos a NUMAX, Carrer Marina, 279 o trucar al telèfon 255 14 00 a qualsevol hora del dia, però preferentment de 2/4 de 7 a les 3 de la tarda.

Pedro Navarro.

Què n'hem de fer d'aquestos ajuntaments plens de feixistes

ne de les coses que també influït a què aquestes elecns no fossin lliures ha estat control que sobre elles han ut els Ajuntaments, últim ucte dels cacics i dels franstes.

ls plans de «l'orellut» Arias camicerito de Málaga») ava el fer primer les eleces municipals. Després es veure que això no era més que una tàctica per a poder elegir uns alcaldes «provisionals» que duraran un mínim de dos anys i que eren els mateixos o la continuïtat dels que teníem des de feia 40 anys.

Quan Suárez començà a aclarir el camí cap a les eleccions que ara s'han fet deixà de parlar d'eleccions municipals prèvies. Per a assegurar la seva victòria i trucar-les millor li calien uns gossos per a atemoritzar el poble, embolicar els cens i garantir la «tupinada» després. El triomf de la UCD a Galícia, a les províncies despoblades o la quantitat de gent que pel referendum savia on anar a votar i estava censada i ara no és fruit d'això. A molts barris obrers un 20 % de la població (La major part possibles vots a partits obrers) no estaven censats, d'altres després de molt buscar trobaven el col.legi on votar. Als pobles petits de Catalunya quan el referendum els anaven a buscar amb autocars, ara hi han tingut d'anar-hi pel seu compte.

Però sobre tot unes eleccions municipals prèvies, haguessin mostrat per endevant quina era la voluntat del poble i l'AP i la UCD haguessin perdut tots els seus trunfos.

Es clar que pel pírric triomf de la UCD molt ha servit tot això, però suposo que ells mateixos deuen reconeixer que l'estratègia ha fracassat pel que fa a Catalunya. I quan a moltes poblacions del Principat hi ha un 80 % de vots socialistes i comunistes, es fàcil preveure quin serà el color que lluiran els futurs batlles i regidors.

Tothom veu ben clar que cal convocar inmediatament eleccions municipals. Felipe González fa declaracions demanant que siguin abans del proper gener. NO volem pas establir des d'aquestes pàgines una polèmica sobre si han de ser a l'Octubre o pel Novembre. El que sí ha de quedar clar que el programa de desmantellament del franquisme ha de començar ara mateix. Cal arradicar-los de tot arrel i especialment dels Ajuntaments.

Per uns ajuntaments provisionals

Alguns dels vells batlles que pensen que ja s'han enriquit prou i que ara de continuar podrien correr riscos comencen a dimitir (com el de Tiana o el de València). D'altres com el de Rubí han fugit arrabassant tots els diners que han pogut. D'altres com el de Premià de Mar i molt més encara que creuen que ara es veu clar que no es representen més que a ells mateixos, pensen que el millor es passar desapercebuts fins a les properes eleccions, i així anar vivint un temps més. *S'han de convocar eleccions municipals desseguida*, però ni aquestes poden ser controlades pels franquistes ni aquestos últims han de dirigit ni un dia més els Ajuntaments.

Els partits obrers que a aquestes eleccions han demostrat que representen a la majoria de la població, han de formar Ajuntaments provisionals a totes les poblacions, els quals recolzats i controlats per les Associacions de Veins han de posar al dia el Cens de la Població i enpendre els plans populars el·laborats per aquelles. Si els dirigents locals del PSUC i el PSC recolzats per la mobilització del poble van a ocupar els ajuntaments, només el bunker es resistirà, i aquest ja hem vist quina força té. A continuació es podria continuar per exemple, ocupant les vivendes buides...

A les properes eleccions municipals els lluitadors dels barris i de les fàbriques, els ensenyants populars i les dones lluitadores pels drets d'aquestes serà encara més fàcil que siguin votades pel poble que viu amb ells. Si arribem a les eleccions municipals pel camí que abans començava a descriure, els burgesos poden començar a correr. Al poble, als treballadors i treballadores no les para ni Deu.

J. M.

La firma del Conveni Provincial del Metall de Barcelona, UN PAS ENDAVANT

La darrera referència que feiem a marxa del Conveni era en el moment en que els treballadors i treballadores del metall de Barcelona començavem els aturs per a forçar empresaris. Els aturs del dilluns dimars dies 6 i 7 de juny a prop un centenar d'empreses de Barcelona han estat decisius per desbloquejar una situació de tancament empresaris que ja no estaven disposats a negociar res. Això per omptes de provocar la ruptura de negociacions, com deien els del PSUC, ha forçat les millores, les poques millores que hem aconseguit en aquest conveni. Segurament que els aturs molt més forts de l'any passat han estat presents en els càlculs dels empresaris; tenien por de Barcelona i francament el dilluns i dimars estaven més interessats a negociar que mai. Acusaven als porta veus del PSUC de que no controlaven la situació, i evidentment a les zones de Barcelona capital no la controlaven, i això els preocupava molt fort als empresaris; a la vetlla de les eleccions el Metall de Barcelona amb aturs era no sols un problema laboral sinó sobretot un problema polític.

Les millores les hem d'entendre com un pas endavant des d'on llençar-nos en futures mobilitzacions a la coquesta de les nostres reivindicacions. Hem garantitat un salari base peonatge situat a 23.000 ptes. brutes, hem pogut escurçar la jornada de treball i aconseguir un dia més de vacances. Hem aconseguit per primera vegada que els augments no siguin del tot absorbibles, el que fa que a moltes i moltes empreses l'augment econòmic suposa realment un augment salarial. Però el que *potser* és més important d'aquest conveni és la unificació a nivell d'un sol conveni de tots els convenis locals i comarcals, respectant les millores que ja tenien algunes comarques (28 dies de vacances a Sabadell, 2.000 hores anuals al Baix Llobregat), adelantar convenis comarcals que vencien a finals de 1978 com Terrassa, Vic, etc...). He dit *potser*, perquè això és una espasa de doble tall: si unificar tots els treballadors en un sol conveni ha de servir per lluitar tots a una per unes reivindicacions en un moment concret, aquest conveni és un pas endavant molt important, les lluites aïllades inclús a nivell comarcal ja no tenien sentit; però si aquesta unificació ha d'ésser utilitzada per fer més viable a cvurt plaç el pacte social, francament pot ésser un desastre.

En un altre n.º del Demà parlavem de sindicalisme de lluita o sindicalisme de pacte; sens dupte hem entrat ja en el terreny on s'està posant en pràctica aquests dos tipus de sindicalisme; durant el conveni s'han vist dues alternatives clares: l'*alternativa de la negociació*, protagonitzada pel PSUC per mitjà dels seus representants i la de la seva incidència a comarques. i l'*alternativa de la mobilització*, protagonitzada pel conjunt del forces polítiques que representavem Barcelona, entre les que estem nosaltres la Lliga Comunista Revolucionària. Comarques s'han negat sistemàticament a lluitar, no els treballadors que tant a Manresa, com a Mollet, com a altres llocs estaven disposats a anar a la vaga, sinó els seus representants portaveus de l'alternativa de la negociació sense lluita. Barcelona, sobretot les Zones de Poble Nou i Zona Centre, amb una visió clara de que sense mobilització no hi havia millores han donat una vegada més la prova de que era posible i necessari mobilitzar el ram entorn d'uns objectius clars: *desbloquejar les negociacions i durant alguns dies lluitar al màxim per forçar unes conquestes possibles.*

No varen faltar acusacions per part dels representants del PSUC de comarques, sense ells fer res de res, de que erem aventuristes; utilitzaven postures de minories que cridaven a la vaga general per a justificar la seva traició; no els ha servit de res perquè els representants per Barcelona a la Comissió Deliberadora i els mateixos treballadors erem concients de fins on podiem anar i quan teniem que atrinxerar-nos. Per això després de dos dies de lluita els mateixos que el dia abans haviem cridat a seguir la vaga, haviem estat als piquets d'extensió, haviem parat les fàbriques, plantejavem amb valentia i amb seguretat que era hora d'atrinxerar-se. No els ha servit de res les seves intervencions «realistes» i «objectives». El que és trist és que un dels factors que va fer-nos decidir atrinxerar-nos va ésser el que comarques no recolzaria la vaga per culpa de les postures reformistes del PSUC. Si a comarques haguessim posat dempeus l'alternativa de la mobilització ja n'haguerem parlat.

Aquests fets els anirem veien en altres articles perquè aquest conveni portarà cua llarga. Avui ens hem atrinxerat en una victòria parcial. La Lliga Comunista Revolucionària ha estat a primera fila. Doble victòria per a nosaltres.

Joan Montraveta
Membre de la comissió Deliberadora

«MUEBLES RADIO», una lluita victoriosa

Fins ara, el ram de la fusta la majoria de les reivindicacions dels treballadors han estat sistemàticament negades per una de les patronals més dures. Per això veure com només l'unió d'uns quants obrers a una empresa petita logra una victòria és ja per si mateix una noticia. A «Muebles Radio» empresa amb 40 treballadors és el que ha passat.

La seva plataforma reivindicativa que comprén augment de 6.000 ptes. al mes, millores amb l'higiene, augment en el preu de les hores extres, revisió de les categories com a concreció de l'eslogan «a treball igual salari igual», s'ha aconseguit en més d'un 90 %.

L'història d'aquesta lluita comença en un dilluns, quan arriven a les nostres mans els fulls amb els resultats —gairebé insultants— del conveni. Com per un miracle *tots* els treballadors estan disposats a fer el que sigui per no passar ni un sol dia més sense les seves reivindicacions, sense esperar que ningú ens vingui a treure les castanyes del foc». La primera mesura que es pren és la de deixar de fer hores extres. Després s'escolleixen 4 representants de l'assamblea en substitució de l'ineficaç enllaç. Aquesta decisió se li comunica a l'empresa acompanyada de la signatura de tota la plantilla (menys la del antic enllaç). Davant de l'intent de no reconeixer als nostres representants, tota la empresa s'uneix com una sola persona. Els intents repetits de la direcció de fer valdre una sèrie d'artimanyes per part de l'enginyer i l'encarregat d'ebanisteria, fracasen una i altre vagada davant la moral de lluita dels treballadors. Aquest és el camí que ens ha portat a la victòria.

Corresponsal

F.U.T. UN PROGRAMA DE CLASSE... MOLTS COPS DESAPROFITAT

Han estat unes eleccions sense Amnistia, sense llibertat, sense els drets polítics per als joves, una campanya electoral amb discriminacions escandaloses i amb evidents desigualtats entre els partits de la burgesia i els partit obrers i, també com es lògic entre els partits obrers legals i els ilegals. Han estat unes eleccions encara fortament controlades per tot l'aparell franquista i regulades per una llei fortament antidemocràtica que tot sovint ha estat desbordat per l'iniciativa i l'empenta de les candidatures obreres. Tot i així, Suàrez no ha aconseguit garantizar-se una majoria a aquestes Corts, tutelades pel monarca, i llastrades pel Senat; la victoria a aques- partits obrers —malgrat la divissió— es clara a Catalunya i a altres indrets de l'estat.

En aquestes circunstancies, la relació de vots favorable a la classe treballadora només pot ésser ben aprofitada si es dirigieix cap al terreny de la mobilització. Cal no oblidar que a aquestes Corts no constituents, sortides d'unes eleccions antidemocràtiques, els vots obreres poden fer-se paper mullat molt rapidament si només s'utilitzen en el possibilisme parlamentari, si és fan malbé amb compromisos amb la burgesia.

APROFITAR LES ELECCIONS

Calia doncs, aprofitar les eleccions per a dir, tot això utilitzar-les per a reafirmar tots aquells objectius pels que hem lluitat, que la comissió dels 9 va «perdre» pels passadissos de la Moncloa o de la Castellana. Tots aquells objectius pels que seguirem lluitant i que corren el perill de «perdres» pels pasadissos de les Corts en lloc de que els diputats obrers els proclamin també allí dins, que es el pel que han sigut escollits per milers i milers de treballadors que els criden al carrer.

El F.U.T. va neixer per a dur endavant aquesta tasca, va fer de l'exigència de TOTA LA LLIBERTAT, ARA! la seva bandera de combat i creim que en bona part ha complert el que es va proposar. Es cert que no ha estat la única candidatura en proposar-se la tasca. Però, no és menys cert que un programa d'aquest tipus només podia ésser defensat consequentment des d'una candidatura obrera que es recolzès sobre els sectors més combatius i avanzats del moviment obrer que volgués recollir una bona mostra dels homes i dones que han participat directament de les experiències mes avanzades de lluita i organització obrera en els darrers anys. Els indrets on s'ha desenvolupat la campanya i on s'han recollit els vots, els homes i dones que integraren la candidatura, els milers de persones que han participat en les diverses tasques de la campanya... són la constatació física, la imatge clara d'una candidatura obrera. Una candidatura obrera es qualcom mes que una llista farcida de treballadors i treballadores, és abans de tot un PROGRAMA DE CLASSE. En aquest sentit val a dir que el programa de la FUT ho era, era un programa polític, econòmic, social, nacional i feminista fet des d'una òptica de classe —sense concesions a cap mena d'electoralisme —i donat a coneixer des del primer moment sense amagar-ne la seva oposició absoluta a qualsevol compromis o pacte amb la burgesia, sense ocultar que era un programa que es plantejava la candidatura de la classe treballadora al poder. Aquest era el programa que nosaltres haguesim defensat per a una candidatura Obrera Unica si els partits obrers majoritaris haguesin volgut anar units a les eleccios.

HEM TINGUT AUDIENCIA

L'audiència, la solidaritat que hem recollit arreu de Catalunya, molt més enllá de les forces inicials que composaven la candidatura, testimonien l'identificació de la classe majoritaria amb bastants aspectes del nostre programa que no feien més que recollir moltes de les reivindicacions per les que els treballadors han lluitat o estaven lluitant els mateixos dies de la campanya electoral. Això és el que varem cercar, això és el que voliem i el que considerem molt més important que els 15.000 vots obtinguts a Catalunya. Pel PSC, el PSOE i el PSUC els resultats de les eleccions els van recollir la nit del 15 al 16 de Juny, mentres anaven amuntegant les actes d'escrutini que els duien els interventors. Per a nosaltres la recollida de resultats es molt més llarga, es un «escrutini» que dura mesos i mesos, i que no permet cap mena de «tupinadas». La L.C.R. ofereix els resultats de la campanya del F.U.T. a tota la classe treballadora perque ella mateixa converteixi aquests 21 dies i aquests 15.000 vots en una eina de lluita. Cada vaga, cada manifestació serà un escó, cada pas endavant en la unitat i la independència de classe val més que totes les majories parlamentàries.

CAL FER UN BALAÇ

Ara, el que cal valorar, a l'hora de fer balanç de la campanya del F.U.T., per sobre de qualsevol balanç estrictament «electoralista», és en quina mida hem sapigut aprofitar aquests 21 dies per sentar les bases polítiques de futures mobilitzacions, per donar perspectives polítiques i organitzatives al moviment obrer i popular i la seva necessitat imperiosa d'avançar en la unitat i —també— perquè els milers de companys i companyes que han votat PSUC o «Socialistes» no es vegin lligats per cap maniobra de pacte amb el «Centro Democrático» i puguem guanyar, junts al carrer com tants cops, el que Suárez ens negarà a les Corts.

I en aquest sentit nosaltres pensem – i tenim de dir-ho encara que als companys de la Organización de Izquierda Comunista (OIC) no els agradi— que el F.U.T. ha desaprofitat moltes de les possibilitats que tenia.

En primer lloc, es una llàstima —i mes que una llàstima un greu defecte— que un programa basat en la UNITAT de la classe treballadora, en la necessitat d'impulsar i coordinar les asemblees i els delegats, un programa que cridava als treballadors a mobilitzar-se front a qualsevol «pacte social» no fes propostes sindicals explícites i concretes. No parlar dels sindicats, no fer cap proposta sindical fou la condició de l'OIC per la seva participació al FUT. I ara, a l'hora de «recollir els vots», es fa palés com això és un error. La «coordinadora d'empreses en crisi», l'assemblea de Numax, les CC.OO. de l'ensenyament, etc., s'adheriren al FUT. La majoria dels candidats i candidates de la L.C.R. eran gent coneguda per llur activitat sindical, el «comités de recolzament al FUT» es van fer forts sobretot a les empreses... Però, com obrir un debat al si dels sindicats en el curs de la campanya? On s'ha de fer que el programa del FUT contra el pacte social es concreti en propostes d'acció sinó és als sindicats? ¿Des d'on avançar avui amb les forces aplegades entorn al FUT per a promoure la mobilització obrera unitària, per a donar passos endavant vers la «Central Unica dels Treballadors»? Només a les assemblees, només de les assemblees? Nosaltres pensem que no; són les direccions sindicals les encarregades de signar un pacte social amb el govern i la patronal i són els treballadors que no volen el «pacte social» i que, cada cop més, estan afiliats als sindicats, els qui tenen de rebutjar-lo, els qui tenen de revocar les direccions sindicals reformistes i burocratitzades, els qui tenen de fer dels sindicats una eina de lluita obrera. Així mateix ens sembla impossible donar passos endavant, solids i estables, en la unitat del moviment obrer només a partir de les assemblees, volguent ignorar la divisió sindical existent.

NO SERVEIX IGNORAR LA REALITAT SINDICAL

1Quants vots, quantes possibilitats d'ampliar l'audiencia del F.U.T. s'han perdut perquè una política miope ha volgut ignorar la realitat sindical del país? Sens dubte moltes, però això no és el mes important: el F.U.T tenia d'haver deixat ben clares les bases per la construcció de TENDENCIES SINDICALS UNITARIES I DE CLASSE al si dels sindicats i no ho ha fet. La L.C.R. crida a tots els treballadors i treballadores que s'han identificat amb campanya del F.U.T. a tots aqu que estan d'acord en la necess imperiosa d'unificar el movim obrer i de rebutjar el pacte soci afiliar-se i a formar tendències classe i per la unitat al si dels dicats.

AUTODETERMINACIO: CAL CONCRETAR-LA

En segon lloc, cal recordar qu programa del FUT no fou l'únic reconèixer el dret d'autodeterm ció o fer-ne esment. Però si fou nic programa que defensava u concreció política per a l'exer d'aquest dret nacional, que of una via per a abastar-lo: la mob zació de masses, la lluita de tots treballadors i el poble de Catalun sense concesions a la Monarqu amb un objectiu central: *Elecci al Parlament de Catalunya,* el cions lliures a un Parlament co tituent perquè els catalans pogu recuperar i exercir la nostra so rania nacional. Ara mateix, qu encara és recent la victòria el toral dels «Socialistes de Cataluny el PSUC i la candidatura «Ent dels Catalans», es comença a ve tota la importància política que la reivindicació nacional par l'es venidor del nostre país i pel mo ment obrer en particular. Ara toth es dona compte que si més 700.000 catalans van votar en ventos no va ésser perquè ané suplicar al Rei, sinó perquè s'es raven que exercis un acte de sob nia, que reivindiqués l'autono del Parlament de Catalunya fron les «Cortes» de Madrid. Ara es clar que la millor manera d'ev que els parlamentaris dels par obrers oblidin que son la major es venguin a Madrid el que h guanyat aci, era aprofitar la cam nya del FUT per divulgar al màx el seu programa nacional. Malh radament ara ja es tard, ja han p ssat els 21 dies i les ocasions les quals un obrerisme estret a d xat la reivindicació nacional fora d miting, ja són ocasions perdud La L.C.R., que defensa la consig d'eleccions al Parlament de Ca lunya, constituent, com a conc ció del dret d'autodeterminació, d del seu primer Congrés Nacional Catalunya (1976), no va desaprof cap ocasió durant la campanya i treballarem per l'impuls dún mo ment nacional, independent de burgesia, per aquesta consigna, puguin trobar-se tant els que v votar F.U.T. com els que van vo Reventós o P.S.U.C.

LA PROBLEMATICA DE LA DONA

Per acabar, cal lamentar-se m seriosament de l'ocasió que h perdut en aquestes eleccions de d nar un fort impuls al moviment a tònom de la dona i fer-ne una gr divulgació dels seus objectius m sentits. Es tractava de donar a l companyes el paper i el pes que l hi pertoca el si de la candidatura, tractava de no diluir la qüestió d l'opressió de la dona al mig d'altr «revindicacions socials», de lligar

...im al treball del diversos or-
...mes del moviment feminista
...tar de fer una campanya una
—només una mica— femis-
...e es quelcom més que posar
...itings una companya perquè
...ui allò del «dret al nostre cos».
...í que el lament —i l'autocrí-
... abasten tot el F.U.T. comen-
...per nosaltres mateixos. I és
...pot fer en 21 dies el que s'ha
... o s'ha fet malament durant
...ny. Una mica més d'atenció,
...ocupació per les reivindica-
... feministes en el curs de la
...nya, i una estructuració de
...treball una mica més innova-
...que hagués trencat amb el
...me tradicional que envolta
...art de la nostra activitat polí-
...els mitings i els actes públics,
...oses que estaven al nostre
... Amb tota seguretat no ens
...sin aportat molts més vots
... molt probable que haguéssim
... ajudar al desvetllament de
... i moltes dones als barris i els
... que hem recorregut, a una
...participació de la dona en les
...tzacions polítiques i socials i a
...re el moviment autònom de
...e. Això, encara que la direc-
... l'O.I.C. se'n foti, no té res
...re amb l'estètica, això ens
...va i ens sembla tasca per
... candidatura que es vol revo-
...ària.

...T ES DISSOLT

...campanya s'ha acabat, el FUT
...olt, doncs s'ha acabat la tasca
...e fou creat. Vol dir això que
...acabat el treball conjunt amb
...ganitzacions que el composa-
...O, vol dir tan sols dues coses:
... el treball conjunt i quotidià,
...pràctica, és alguns cops molt
... com es dedueix de les difi-
... polítiques surgides en la
...nya. b) Per altra banda, vol
...e nosaltres vem formar el
... davant la impossibilitat d'a-
...mb una Candidatura Obrera
... Que tornarem a unir-nos
...OIC, AC i POUM cada cop que
... un acord i la unitat mes àm-
...qui impossible. Però també
... que nosaltres no teoritzem la
...d de la izquierda revolucio-
..., tal com va fer l'Emili Espin al
... D'Esports, sinó que busquem
...at de TOTES i TOTS els tre-
...ors mitjançant el seus partits,
...us sindicats i tot tipus d'or-
...acions obreres i populars.
...T PER LA UNITAT DELS
...ALLADORS, per a nosaltres
...elcom més que un nom bonic,
...ar de tots els homes i dones
... classe treballadora la volem i la
...arem tant com volem i defen-
...quest nostre —encara petit—
... la L.C.R.

PAU PONS

A GIRONA A LES NOSTRES MALGRAT TOT...

Degut a les nostres limitacions i les trabes que se'ns han imposat (el FUT no fou legalitzat fins gairebé a mitja campanya), a Girona la campanya no ha sigut tan reixida com hauriem volgut.

En la setmana de temps que hem tingut hem fet cins mitings (La Bisbal, Blanes, Girona, Palafrugell i l'Escala) i repartit tan massivament com hem pogut la nostra propaganda.

Malgrat tot, els resultats (més de 1.500 de vots) són encoratjadors i demostren que per sobre dels obstacles que s'ens han posat la nostra alternativa ha pogut arribar a una franja força respectable de gent.

Corresponsal

LA CAMPANYA DEL FUT A SEAT

Durant tota la setmana anterior a les eleccions els treballadors de SEAT hem viscut una intensa activitat política, no tan sols degut a la nostra assistència massiva als mitings dels partits obrers, sino també per les presentacions dins dels mateixos tallers de les diverses alternatives electorals que tenen presència a SEAT. Per decissió unitària, PSUC, PSE, PSOE, EC, CUPS i FUT han pogut explicar les seves alternatives en assemblees de centenars i milers de treballadors.

Pel que fa a la FUT, presentada pels militants més coneguts de la LCR, s'ha obtingut un èxit considerable; tant per la participació massiva de treballadors (prop de 10.000, sumant les assemblees dels tallers 1, 4, 5 i 7), com per l'acceptació del programa de classe que defensava i la gran quantitat de propaganda i material d'informació de LCR que fou solicitada pels treballadors després de les presentacions.

Corresponsal SEAT

Els Mitings de la LCR durant la campanya

Dos mitings organitzà LA LCR durant la campanya electoral, dos mitings organitzats per un partit encara il·legal, anunciats minjançant cartells y premsa sense que la clàsica prohibició del govern civil intervingués, dos mitings conquerits per la lluita de la classe obrera i el poble, per la lluita, per la llibertat!

El diumente 5 de juny amb la Sala Villaroel atapeida, la L.C.R. es presentà públicament. EN LES LLUITES D'AVUI CONSTRUIM EL SOCIALISME DE DEMA deia la gran pancarta roja que presidia l'acte. Diversos candidats del FUT, membres de la LCR, explicaren el nostre programa a les fàbriques, als barris, la sanitat i les escoles.

Per primera vegada en un miting, un company del moviment GAI parlà de la problemàtica homosexual, de la pressió, especifica de les seves organitzacions i també exigi

l'amnistia per als homosexuals.

Sense intervenció de l'«ordre públic» sortirem tots a saludar i recolzar els companys de la Confederació Nacional de Treballadors, que ocupaven la «Soli», llur premsa.

La festa de les Cotxeres de Sants fou un altre èxit. 3.500 persones presenciaren el miting i participaren a la festa que el succeí.

Alain Krivine, dirigent francès de la IV Internacional explicà la lluita que a tota Europa porten els treballadors contra l'austeritat. «Ni els partits comunistes ni els partits socialistes resoldran la crisi, ni el PCs ni els PSs estan disposats a que els treballadors prenguin el poder. La IV Internacional lluita i lluitarà per la defensa dels interessos dels treballadors, per la independència de classe, doncs, solament lluitant contra l'enemic de classe aconseguirem la societat que tots desitgem, la societat que tots necessitem, una societat socialista.

SOLAMENT ELS TREBALLADORS FAREM UNA CATALUNYA LLIURE I SOCIALISTA! El lema d'aquests miting moltes vegades repetit pels diversos oradors, en Pau Pons, Joan Montraveta, Mercè correa ... fou aplaudit efusivament pel públic que donà visques a la IV Internacional.

La qüestió sindical difícilment podia estar absent del miting: Josep Borràs treballador de Númax i membre de la Unió General de Treballadors parlà de la necessitat i possibilitat de la unitat sindical, de la devolució inmediata del patrimoni sindical i la dissolució de la CNS, AISS o como es digui.

Francesc Flores representant els CERCLES DE JOVES REVOLUCIONARIS, explicà la problemàtica jovenil i les tasques dels Cercles avui.

La festa durà fins a les dues de la matinada. En acabant es convocà a la manifestació que organitzava la Coordinadora Feminista l'endemà.

D.R.

EL MITING CENTRAL DEL FUT AL PALAU DELS ESPORTS DE BARCELONA

Dijous, 9 de juny, al llarg de tota la nit s'havien enganxat cartells, caravanes de cotxes amb megàfons circulaven per la ciutat tot anunciant els miting central del F.U.T. al Palau dels Esports.

A partir de les 7 començà a arribar la gent, treballadors de Númax, d'Hispano Olivetti, de SEAT, de banca i telefònica, però també de les comarques: del metall de Sabadell, del Textil de Terrassa...

Amb banderes roges i el puny amunt 10.000 aclamaren a Pau Pons que anunciava que el primer gran miting dels revolucionaris després de 40 anys de dictadura quedava obert. Entre d'altres, Didac Fàbregas, secretari general de l'O.I.C. parlà de la importància del F.U.T., de la necessitat d'una candidatura de lluita davant aquestes eleccions sense llibertat....

Montserrat Cervera, afirmà la necessitat d'un moviment autò- nom de dones i de la lluita per l'amnistia per a la dona...

Tomás Etxabe posà de manifest les lliçons de les vagues de Vitòria, i la necessitat de continuar pel socialismo...

Sabin Arana, ex-pres polític de la LCR comunicà les salutacions de tots els treballadors bascos en lluita per l'amnistia i cità tots els presos catalans que encara són empresonats, els quals s'ha d'alliberar...

Finalment Joan Montraveta, del Comité Nacional de Catalunya de la L.C.R. parlà del fet nacional i de l'exigència de l'elecció inmediata a un Parlament de Catalunya constituent i sobirà, per a que el poble decideixi lliurement el futur de la nació catalana.

Per a finalitzar es cantà la Internacional i els Segadors, símbol del desig i el compromís de la classe obrera de construir una Catalunya lliure i socialista.

Lluita de Dones, lluita de Classes.

Més de 5.000 dones de tots els paisos del món ens trobarem a Paris durant tres dies del passat més de Maig. Milers de dones, milers de raons per a compendre que volem sortir dels nostres gettos i trobar el nostre alliberament, la nostra identitat.

La crida inicial volia posar en comú aquelles experiències a nivell internacional que feien posar damunt la taula la relació intima entre la lluita de les dones i la lluita de classes. I que això s'expressa a molt paisos on ja existeix, dins del moviment de la dona, un corrent de lluita de classes. Es tractaba doncs també om aixo mateix es podia estructurar a d'altres paissos, sense per això tancar la reunió o fer d'ella unicament una reunió interna d'aquesta part del moviment. Per això es va convocar a nivell de totes les coordinadores i el resultat va ser el de l'assistència massiva de dones, amb la seva experiència diversa de lluita, i que senten la necesitat de transmetre-ho a les seves germanes d'opressió.

Durant tres dies, amb una serietat honrosa, varem discutir sobre totes les lluites i experiències. Itàlia va aportar les seves sobre els consultoris sexuals als barris. Anglaterra ens va demostrar que la lluita per l'abortament lliure, gratuït i a demanda única de la dona es quelcom a abordar a tots els països, fins i tot allí on, com a Anglaterra, una llei pseudo-democràtica està plena de trabes i impediments que fan impossible el real control de les dones sobre el seu propi cos. L'Estat espanyol va enriquir el debat sobre repressió i tortura, però sobretot amb la descripció de les lluites concretes a les fàbriques va demostrar com les dones obreres i treballadores han passat d'uns plantejaments limitats a la solidaritat amb els treballadors, lluites que posen en questió el seu paper tradicional de dona sumisa, mare i esposa, per tenir el paper que ens correspon a tots els terrenys.

Tots els debats portaven a la mateixa conclusió: l'opressió i repressió especifica contra la dona es dona a nivell internacional i per a combatre-les es necesiten campanyes internacionals. Malgrat tot això, el pes del treball tècnic produit per la massificació inesperada de la trobada va fer que no es pogues aprofondir massa sobre l'expressió dels lligams entre la lluita de les dones i la lluita de classes, i es va notar una certa manca de contingut politic.

Cal denunciar també el nul ressó que aquesta trobada ha tingut en la premsa burgesa, potser per la manca de «sensacionalismes» de l'acte, o potser pel caire subversiu del moviment i la radicalització de les dones, que anem més lluny i fem trontollar tot l'aparell burgès, patriarcal i capitaliste.

Honradament també cal plante les deficiències del nostre pa mundial, la IV.ª Internacional. hem sabut, encara, posar-nos a l' zada que ens demana el movim de la dona i, concretament, dona contingut politic que hi mancava la trobada internacional, aprofo dint, d'aquesta manera, en aque aspecte primordial de la lluita classes i de la construcció del cialisme. Hem d'éssar la força pr cipal que empeny avui, ja des d' a totes les lluites actuals a la llu de les dones sense esperar en un potètic alliberament futur en socialisme.

Per a nosaltres, marxistes-volucionaris, ser-ho implica tam ser feministes i en el cas de les d nes impulsar i militar en els mo ments autònoms de les dones, co part d'una politica global a tots movimenta i sectors socials que canviar la societat i fer-ne un a obrera i feminista alhora. So ment un partit obrer i revolucion amb els treballadors i les treballa res i amb les dones i els homes al vant serà capaç de destruir el siste burgès —i un dels seus sostenime la familia patriarcal—, d'acabar a tot signe d'opressió i d'explotac Per a fer-ho aquest partit ha d'és des d'ara mateix, també feminist

Celia Isbert. Juny 19

L'HORA DELS SINDICATS

El triomf electoral dels partits obrers d'una banda, i de l'altra el el fi la quota sindical obligatòria a partir del primer de juliol, plantejaran tot de problemes i de perspectives noves a les centrals sindicals. La lluita per la llibertat sindical sense retalls —particularment al sí de l'empresa—, la batalla per la unitat sindical i el rebuig del pacte social, s'emprendran amb nova força. Comencen avui a parlar, des de les planes del «DEMÀ» de tot això.

IMPOSAR LA LLIBERTAT SINDICAL

L'impuls de la sindicació dels treballadors i les treballadores produirà un creixement en fletxa de totes les Centrals, a tots els rams sense excepció. Però aquest creixement està, encara limitat per la inexistència legal de cap dret sindical a l'interior de les fàbriques, de cap garantia als seus representants. Cal doncs conquerir encara aquests drets, aquestes garanties. La dimissió dels càrrers sindicals que, sorprenentment s'aferren encara a una credencial que no es més que un paper mullat, és el primer pas. El segon, immediatament després ha d'éaser l'elecció amb assemblea d'un comité de fabrica o comissió de delegats on estiguin presents totes les forces sindicals i que s'afirmi com l'únic interlocutor representatiu de tot el personal a l'hora de la negociació amb el patró. Cal doncs, sense esperar ni confiar amb promeses de properes convocatòries d'eleccions sindicals lliures, imposar-les ja per l'iniciativa de totes les centrals sindicals mancomunades.

Però això no és suficient. El govern vol apropiar-se del patrimoni sindical. D'un patrimoni que només pertany a la classe treballadora. Recollint l'iniciativa dels companys de la CNT ocupant els locals de la «Soli», la UGT i la CNT tenen d'imposar la recuperació dels seus bens i del patrimoni expropiat del franquisme. La resta s'ha de posar integrament al servei unitari de les organitzacions sindicals obreres. I per això, tampoc, cal esperar a que el govern parli. Cal ocupar els locals de l'antiga CNS i posar-los per primera vegada i sense cap limitació al servei del moviment obrer.

CONCRETAR LA BATALLA PER L'UNITAT SINDICAL

La situació d'avui pot ser molt més favorable que els mesos passats per fer avenços significatius en el camí que mena a l'unitat sindical, a la creació d'un sindicat unitari basat en la democràcia obrera.

El número de vots aconseguit pels socialistes (PSC-PSOE) tindrà segurament efectes a molt curt termini en la situació dels diversos sindicats. Pel que fa a la UGT el seu creixement numèric pot arribar —almenys a certes zones i rams— a ser més important que el CC.OO, encara que sigui fet sobre una base de moderació en la seva actuació. Però la imatge de sindicat lligat al partit majoritari al parlament que avui té la UGT pot afavorir una entrada massiva de treballadors i treballadores que veuran en ella un instrument per aconseguir les seves reivindicacios, amb el minim esforç. Però molts d'altres l'identificaren amb una alternativa de lluita real, com ara succeix a NUMAX. Pel que fa a la CS de la CONC (CC.OO.), el fracàs relatiu de la seva política de dur la batalla envers l'UGT en el terreny de ser mes moderat que ningú pot fer, segurament, modificar la politica del corrent majoritari per una orientació relativament més abocada a l'acció, encara que aquesta intenti ser, des l'inici mateix, fortament controlada.

USO, orfe d'espai per a afirmar-se com un pol sindical diferent a les altres dues alternatives presents, es veurà obligada a redefinir les seves posicions. Cal batallar perquè aquesta redifinició no suposi un esclatament de l'actual USO i, ben el contrari sia instrument per abastar més rapidament la unitat.

El creixement de la CNT cal explicar-ho, entre altres coses, pel mateix creixement de UGT —per afirmar-se l'una necessita de l'altra— i per la política de la direcció majoritaria de CC.OO. Avui, les tensions entre la base realment afincada a la classe obrera i l'ala marginal són força patents, i semblen resoldres favorablement als primers.

A totes aquestes centrals els corrents favorables a buscar la unitat, a cercar acords d'acció unida creixen i es desenvolupen ja avui no faran sinó augmentar i multiplicar-se. Aquests corrents són, a la vegada un instrument per a forzar a les direccions dels seus sindicats a la via unitaria, i per dificultar qualsevol intent de que aquestes signin el «pacte social».

NO AL PACTE SOCIAL

Avui, el fantasma, el perill del pacte social que ens volen imposar, és un fet molt real. Malgrat de les negatives orals de gairabé totes les direccions de partits i sindicats, la seva politica tendeix conscientment a afavorir-lo. Primer s'intenta —i parcialment s'aconsegueix— una treva electoral. Després ja es comença a parlar de «limitar les reivindicacions obreres per afermar la democràcia»; es a dir, de canviar, com ha dit algú, un pam de llibertat per cinc pams de misèria. Però els treballadors i les treballadores no volem només un pam de llibertat: la volem tota i sense condicions, i encara menys volem ni un sol pam de misèria: que paguin la crisi aquells qui l'han provocada. Els sindicats sols es podran construir mitjançant la lluita i la unitat, aquest és el camí que nosaltres hem escollit, aquest es el nostre compromís.

Joan Font. 20 de juny

El proper diumenge dia 26 a les 19,30 es farà una manifestació a les Drassanes de Barcelona (Colón), convocada pel FAGC (Front d'«Alliberament Gai de Catalunya) amb una doble finalitat: Conmemorar el «Dia Internacional de l'Orgull Gai» i manifestar una protesta contra la discriminatòria llei de «perillositat social». Aquesta manifestació que és oberta a tot el poble i que convida als partits politics i organitzacions populars a recolzar-la, cal que sigui un pas important en la lluita per a normalitzar d'una vegada per totes els drets que té tot ser humà a la lliure disposició del seu cos.

La campanya llançada pel FAGC és important ja que per primera vegada els homosexuals sortiran al carrer, donant la cara, i de costat amb els simpatitzants, revolucionaris, feministes i lluitadors contra una de les lleis més mostruoses imposades pel franquisme.

La lluita per una sexualitat lliure és una batalla que no solament deuen portar endavant les avantguardes fins ara organitzades en grups feministes i organitzacions de defensa dels drets dels homosexuals, la lluita per una societat planifica justa, on tot el poble pugui ma nir una vida sexual sana sense tipus de restriccions, tots els r lucionaris cal que la tinguin prese La lluita per la realització total l'individuo, és a dir la lluita pel cialisme, no pot entendre's sens lluita per una nova manera de r la vida sexual. Els revolucion han d'entendre que uns dels p fonamentals de la reacció —a t les èpoques i a tot arreu— ha e la repressió sexual.

Degut a la por i a la inseguritat majoria de les organitzacions qu reclamen d'un programa revolu nari, el que ahir callaren i no den ciaren, avui corren a tota press intercalar-ho entre els seus resp tius programes. Ara, totes les or nitzacions politiques, tots els si cats, totes les organitzacions d dona, de la joventud, AAVV, e cal que denunciïn la nefasta llei perillositat social i lluitar decid ment i des d'ara per una sexua complerta, normal i a l'abast i g diment dels qui la desitgin.

M.

ABIN ARANA, el passat i el present d'un acionalista

mb nou anys de presó a l'esque- Sabin Arana, un dels presos que el franquisme ha retingut eus calaboços per més temps, a la nostra revista després de da a Barcelona a participar a iting del FUT al Palau d'Esports.

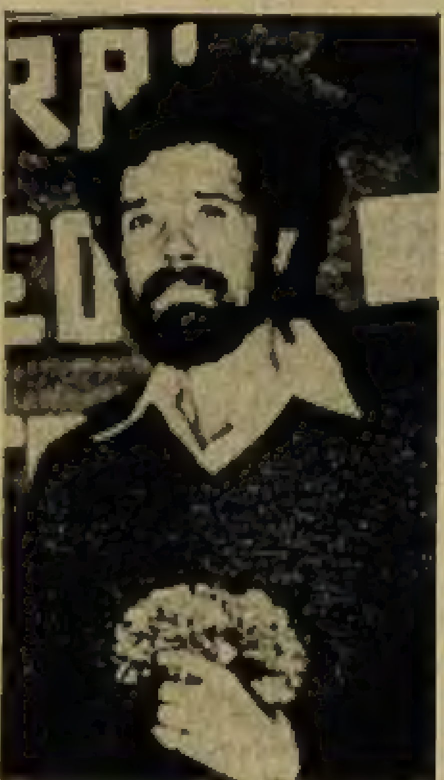
bin, amb 33 anys i membre de CR després d'haver militant a ens conta pas a pas l'evolu- ideològica de la organització onalista basca. En començar VI, treballa juntament amb sta per aconseguir la fusió amb CR. «Nosaltres des de la presó — seguiem conectats amb ecció i es pot dir que les 3/4 militem a la LKI (Abans ETA VI)».

abin, quin canvis has trobat des- de nou anys de presó?

ots imaginar-te que el canvi és al, quan vaig caure només co- la situació d'Euskadi on només és el PCE, una mica de UGT i que intentava omplir el buit exis- entre el PNB i el PCE. A aquella es no es coneixien les mobilitza- que posteriorment s'han vist, tot després del judici de Burgos. existia el grau de conscienciació veiem ara ni tampoc el mateix d'organització de masses. La ETA a la que jo vaig militar, era organització nacionalista, que ava en banda practicament la venció al moviment obrer. Avui prés del llarg camí recorregut ETA, ens trobem amb una LKI, és una organització comunista ntada a les fàbriques, i amb una ació permanent dins del movi- t obrer i popular.

urant la campanya electoral, tu s cap de llista pel FUT a Biscaia, gusesis sortit diputat; Quin ha- gués estat el teu paper immediat?

—Crec que tots els candidats de l'esquerra revolucionària han de denunciar les Corts que es configuraran. Hem d'exigir la seva dissolució i la formació d'una Assemblea Constituent, denunciar tots els pactes que es vulguin fer allí i utilitzar la plataforma que significa tenir uns diputats revolucionaris per a recolzar les mobilitzacions al carrer.

—Després del comunicat fet públic pel corrent majoritari de CCOO condemnant les mobilitzacions d'Euskadi, com veus el treball futur dins d'aquest corrent sindical i quines creus que són les seves perspectives?

—Efectivament, el comunicat és del corrent majoritari i que segueix les directius del PCE. Però a nivel d'Euskadi també es va fer públic un comunicat del membres del corrent unitari denunciant l'anterior per estar redactat unilateralment. Nosaltres tenim militants intervenint a CCOO, però també a la UGT, USO i CNT lluitant tots plegats dins dels sindicats dividits i burocratitzats, per aconseguir la unitat sindical. Creiem que CCOO són l'organització sindical que ha protagonitzat fonamentalment les lluites dels últims anys i també creiem que és la organització a través de la qual el moviment obrer s'ha recomposat majoritariament i per tant on més quantitat de treballadors s s'hi veur reflexats.

—Tornem als temps en què en trobaves prés. Com saps, avui s'està questionant la problemàtica dels presos comuns i encara fa ben poc que cap partit no s'havia definit sobre això. Quina és la relació existent entre els presos polítics i el comuns?

—La veritat és que jo he estat bastant aïllat durant el temps passat a diferentes presons, però, certament he tingut oportunitat de tractar amb bestants presos dels anomenats «comuns». La relació ha estat bona i ens hem ajudat en els problemes amb la Direcció. Per la nostra part, quan sorgí el COPEL (Coordinadora de presos en lluita) com és lògic la recolzarem plenament.

No es pot dir que la nostra relació cara als presos socials fos de «proselitisme», sinó que van sorgint simpaties i s'estableixen relacions comuns i no d'evasió, es així com s'arriba a una relació més estreta.

M.P.

DISSOLUCIO DELS COSSOS REPRESIUS

ABOLICIO DE LES LLEIS REPRESSIVES

LLIBERTAT PER A JUAN MANZANARES

DETINGUT DES DE FA UN ANY

SERA JUTJAT EL 27 DE JUNY

TOTAL AMNISTIA

D'ací pocs dies, l'anomenada «Audiència Nacional», és a dir els legítims successors del TOP de trista memòria, vol jutgar a en Juan Manzanares. Detingut després de la data del Referendum, per a ell no hi ha ni indult ni amnistia. Pitjor encara el fiscal li demana 15 anys de presó, acusant-lo de ser militant d'Acció Comunista i de l'asalt a un banc. Es tingui l'opinió que es vulgui sobre l'acció en la que participà el company, és evident que no ho feia per enriquir-se personalment sinó que buscava la manera de continuar la lluita contra la dictadura i l'explotació. El judici contra el company no hauria ni de fer-se. El company, com les desenes de companys i companyes que resten encara a les presons han de sortir, ara mateix al carrer. I aquest mateix carrer ha d'acollir tots els exiliats i exiliades que encara resten, tots els bascos «estranyats» pel govern Suárez.

Ara, després de les eleccions, la batalla per la Amnistia Total, per suport a les reivindicacions de la COPEL, s'ha d'ampliar i massificar, incloent a tots els sindicats i a tots els partits obrers. El clam per l'Amnistia ha de ser tan gran, tan fort, tan poderoç que fins i tot les parets de les presons tremolin. Aquesta és l'exigencia, aquest el compromís que agafem.

J.L.

INEMA

SACCO & VANZETTI

us trovem davant un film amb argument prou conegut: les llui- de les families d'inmigrats ita- s als EE.UU. dels anys 20. Però episodi que no es fictici: l'em- onament, «judici» i assasinat dos d'aquests obrers emigrats, rquistes, i él motiu es llur mili- ia política.

Malgrat el mig segle que ens se- dels aconteixements, el film a doble dimensió d'actualitat. a banda, la societat norda- icana, que no ha canviat gens quest aspecte, en el de la fra- contradicció entre la pretensió ocràtica de les seves institu- i la repressió que s'eccerceix ves d'elles. Les mateixes con- iccions multitudinaries en fa- d'ambdos anarquistes.

'altra banda, l'actualitat és en- més propera i no resta limita- fet, ja tòpic de la crueldat de cietat i en un temps molt més ers, quan després de judicis orssims la dictadura assasinava itadors del moviment obrer rat les manifestacions popu- i de solidaridad de tot el mon. fragments documentals amb les manifestacions massives apropen a una època en que la Internacional, abans de buro- tzar-se, era un poderós ins- ent per la mobilització i la questa dels objectius pels que creada: la solidaritat interna- l.

I ens porta a la ment la comparació amb aquesta dècada dels 70, quan a menor escala, la IV Internacional va saber jugar un paper de primer ordre en les mobilitzacions contra les penes de mort quan els Judicis de Burgos i després.

Els protagonistes de la pel·lícula, Sacco i Vanzetti, no son herois a tota prova endurits, gloriosos. Són obrers amb conciència de classe, sense que per això tinguin de tenir a cada moment una resposta política a flor de llavis. Sacco és una mica l'anti-heroi que no vol fer el paper de martir. Simplement, vol viure. Vanzetti també, però d'un altra manera». No ha escollit ésser martir, però és conscient de la importància de les mobilitzacions en favor seu per tota la causa obrera. Així ho fa saber al fiscal i al governador que l'havien d'assasinar poques hores després: «M'heu donat l'oportunitat d'arrivar a grans multituts, fet que mai hagués aconseguit un sencill obrer».

El crit apagat de Vanzetti, Visca l'anarquia!, en veure els seus botxins preparats per a contemplar l'espectacle de la seva mort, ens anima a seguir la lluita, a seguir enfrontan-nos amb la realitat en sortir del cine, on, malgrat tot, no ens haviem allunyat gaire. Resumint una pel·lícula que val la pena de veure.

DUNCAN Jr.

Si vols pendre contacte amb la LCR, envia el teu nom, adreça, telèfon i si vols lloc de treball a l'apartat de Correus 2.742 de Barcelona.

Els articles signats no expressen necessariament la posició de l'organització

DEMA: CORRESPONDENCIA I SUSCRIPCIONS, APARTAT DE CORREUS 2.742 DE BARCELONA.

ELS PARTITS OBRERS DESPRÈS DE LES ELECCIONS

Per al balanç de les eleccions, a aquest n.º del «DEMA» hem entrevistat breument als principals partits obrers presents a Catalunya. A cadasqun d'ells hem formulat la mateixa pregunta:

¿Com valoreu el resultat d'aquestes eleccions i quines perspectives penseu que s'obren després d'elles per a les lluites obreres i les llibertats nacionals de Catalunya?

PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Les eleccions han significat una victòria democràtica de les forces d'esquerra, que obre la perspectiva de canvis substancials, no revolucionaris, però sí bàsics a nivell democràtic, perspectives de remodelació social, salarial, de la seguretat social, contra l'atur, etc. El vot a l'esquerra a Catalunya vol dir una voluntad de millora de la situació econòmica i socials dels treballadors devant la crisi. El resultat electoral permet d'institucionalitzar un poder polític autonòmic a Catalunya. Els nostres plantejaments a les negociacions que estem portant a terme a Madrid, són el reconeixement d'un consell Provisional de la Generalitat, és a dir, la constitució institucional de l'Assemblea de Parlamentaris integrada pels diputats democràtics electes, i el retorn del President Tarradellas, que significarà la continuïtat de la legitimitat històrica.

Ara, després de les eleccions, s'obre una fase constituent, en la qual intervindrem, des dels escons que hem obtingut, per a presentar un projecte de llei d'Autonomies a nivell de l'Estat.

Portaveu

PARTIT DEL TREBALL D'ESPANYA

En general, el resultat de les eleccions ens sembla positiu, perquè la gent ha votat el canvi que per a ella era possible, la solució moderada, Suárez i els Socialistes.

Encara que, si realment s'hagués aconseguit la unitat de totes les forces obreres i populars, avui tindríem un govern d'esquerres, la cual cosa hagués significat que la nova constitució seria més àmplia i favorable.

La campanya electoral ha estat positiva, la gent ens ha pogut sentir, ens ha aplaudit bastant i hem avançat en la mobilització de les masses, com al miting de Montjuic.

Ara, després de les eleccions, continuarem impulsant un front democràtic que uneixi tots els camperols, la intelectualitat, els petits i mitjants comerciants, per a fer front a l'enemic principal en aquesta fase de la revolució, el gran capital, els grans monopolis, els latifundis.

A Catalunya la majoria de vots els ha obtingut la gent que defensa l'Estatgut, la Generalitat. Però la negociació s'haurà d'acompanyar de la mobilització, que ha d'impulsar els partits obrers, per a aconseguir l'Estatut que volem.

No serà pas fàcil, però hem de lluitar per a aconseguir-ho.

Ramon Planas

ORGANIZACION DE IZQUIERDA COMUNISTA

Malgrat el marc antidemocràtic en que han tingut lloc, les eleccions han deixat clar el rebuig del franquisme i l'ascens de l'esquerra, principalment del PSOE que ha aglutinat molts vots dels que realment recolzen âl seu projecte polític. Els resultats del PCE expresen —excepte el PSUC— la por a un retrocés a la dictadura, al mateix que el desplazament d'alguns vots d'alguns' sectors d'avantguarda que ha preferit votar opcions socialistes (per exemple vots procedents de la CNT) El baix percentatge de l'esquerra revolucionària respon a l'ausència d'una candidatura unitària i, d'altra banda, a que molts treballadors que ens recolzen a les lluites concretes han optat pel «vot útil», pel que el porcentatge obtingut no reflexa la incidència real.

Després de les eleccions es posa en primer pla la necesitat de la unitat de l'esquerra revolucionària despreciant tot sectarisme i buscant els màxims acords possibles per a impulsar el moviment de massas. El nou govern de Suárez intentarà imposar un conjunt de mesures econòmiques que afectaran greument la situació dels treballadors, d'altra banda la llibertat no està aconseguida. Estem convençuts de que el rellançament del moviment de masses suposarà la desaparició de les eleccions posades a aquestes eleccions i un serios emplaçament al PCE i al PSOE que tindran de clarificar la seva posició: si estan per la colaboració amb la burgesia o per la defensa dels treballadors que els han votat.

PORTAVEU DE L'OIC

MOVIMENT COMUNISTA DE CATALUNYA

En general, el resultat de les eleccions em sembla positiu, particularment a Catalunya, menys a nivell d'Estat. No obstant, les Corts seran constituents «de facto». Aquí ha estar un gran èxit sobretot pel que fa al Senat.

Es significatiu que els partits que han assolit aquest èxit a Catalunya, hagin fet la campanya electoral basant-se en les reivindicacions nacionals. També és interessant el fracàs de Pujol i del seu intent d'aconseguir un gran partit interclassista.

Però els partits que han obtingut la majoria aquí no tenen cap pressa per abordar les seves responsabilitats.

Amb aquest resultat electoral, la restauració de les institucions nacionals pren avui un sentit molt concret.

La resposta d'en Raventós —que es creï una Assemblea de Parlamentaris a partir dels diputats escollits i negocii a Madrid a constituir-se en Generalitat Provisional, i que aquesta convoqui eleccions a un Parlament de Catalunya, ens sembla positiva. Hem d'exigir dels partits que han obtingut la majoria, que governin recolzant-se en la mobilització popular; que assumeixin la direcció d'aquesta Generalitat Provisional, perquè, si més no, convoqui el Parlament de Catalunya, i que aquest redacti l'Estatut i el plebiscit. De moment, aquesta majoria electoral no té operativitat, fins que no es formi l'autogovern de Catalunya.

Pel que fa referència a les reivindicacions obreres, pensem que la situació popular pot quedar semicongelada fins a setembre, sobretot a nivell estatal.

Ignasi Alvarez Dorronsoro, candidat per la CUPS

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

El resultat de les eleccions a Catalunya ens sembla molt favorable, molt positiu, perquè confirma la voluntad majoritària, autonòmica i democràtica.

La perspectiva que s'obre és de reconstruir la unitat democràtica de Catalunya, amb forces que van fins a la dreta democràtica, i d'aprofitar el consensus aconseguit per a impulsar les reivindicacions nacionals per la via de la negociació amb el govern de Madrid. Aquí l'«Entesa dels Catalans» serà un element important. Creiem que la situació que es presenta després de les elecoions, malgrat que el govern sigui un govern Suárez, un govern de la dreta, obre grans possibilitats a les forces de l'esquerra en la consecució dels drets dels treballadors.

Portaveu

LLIGA COMUNISTA

Aquestes eleccions, tot i ser antidemocràtiques, han donat resultats que demostren la nece tat que senten les masses de c viar de règim, de canviar la Dictad i, sobretot, de donar una sor obrera a la situació actual.

A part de la votació, l'assistèn massiva als mitings, etc., demo que es manté la possibilitat de p tar endavant lluites obreres, qu mobilització no ha decaigut, mal que les direccions dels partits re mistes han tractat de fer créixer il·lusions de les masses en el pa mentarisme, i malgrat l'intent govern de legalitzar la dictad mitjançant les eleccions.

Amb el resultat de les eleccion Catalunya, els partits majorit portaran a la pràctica els seus p tejaments sobre la restitució de l' tatut del 32 i la Generalitat Tarradellas.

Però les eleccions signific una estafa al dret d'autodetermin per a Catalunya. Ara és poss que les masses perdin ràpidam les seves il·lusions en aquests p tejaments i que es vegin obliga a replantejar-se una sortida ob per a les seves reivindicacions.

Portaveu del Comitè Nacio de Catalunya de la Li Comun

ORGANITZACIO COMUNIST D'ESPANYA (Bandera Roja)

Mitjançant les eleccions, la m narquia ha aconseguit de legitir la reforma Suárez, concretament allò que fa referència a l'establim de dues Cambres. Malgrat això, hi hagut cap pas enrere en conciència obrera i popular sob voluntad de canvi polític i de con cions de vida, la qual cosa s'expr en la votació massiva de les ca datures socialistes.

Però la lluita contra el deteri ment de les condicions de v contra el pacte social, etc., co nua essent el terreny essencial es manifestarà la capacitat de masses per a trencar amb els n passos que pretén marcar el pro te de reforma.

A Catalunya, els partits na nalistes en general han estat sum gits pel vot socialista. Ara s d'exigir a les forces presents al p lament el restabliment d'Esta provisionals d'Autonomia, ente com a apertura d'un procés con tuent. Perquè malgrat que han tat arraconats els partits nacio listes, la votació en general ha es lograda amb l'afany d'unes lli tats nacionals plenes.

(Ferran Fu

castellano
demà
"unim nos i dema la Internacional sera el genere huma"

SUPLEMENTO n 10

ENTERRAR LA DICTADURA

ASEGURAR LA DEMOCRACIA, LAS LIBERTADES NACIONALES Y LAS REIVINDICACIONES PENDIENTES

Los resultados que tenemos de las eleccions demuestran bien claramente cual es la voluntad mayoritaria de los hombres y de las mujeres del Estado español: acabar definitivamente con la Dictadura, conquistar toda la libertad.

Todas las opciones que se reclamaban de la continuidad del franquismo, como Alianza Popular, han sido estrepitosamente derrotadas, a pesar de los enormes medios técnicos y financieros que han movilizado. El mismo Gobierno no ha podido ganar claramente, a pesar de haber montado unas elecciones desde el poder, para ganarlas el poder, unas elecciones sin democracia y sin libertad: unas elecciones sin Amnistía, sin legalización de todos los partidos obreros y nacionalistas revolucionarios, sin derecho de voto para los jóvenes, con enormes dificultades de expresión por parte de todas las organizaciones obreras y populares. A pesar de todas estas gravísimas limitaciones a la democracia y a la libertad, la UCD, el partido de Suárez, solo ha podido conseguir una escasa mayoría relativa sobre el PSOE, el segundo partido en número de votos.

Pero la débil mayoría de Suárez, lo convierte en minoría si la referimos al número de votos conseguidos por el conjunto de los partidos obreros, por el conjunto de partidos que se reclaman del socialismo y del comunismo, de los cuales los ampliamente mayoritarios son el PSOE y el PCE. Y es aquí donde radica el significado profundo de estas elecciones: los trabajadores y el pueblo han votado mayoritariamente y masivamente por los partidos obreros que son los verdaderos triunfadores de estas elecciones. Con eso expresaban dos cosas; la exigencia de acabar definitivamente con la Dictadura, de conseguir toda la libertad y al mismo tiempo la desconfianza hacia los partidos de la burguesía democrática, el convencimiento de que solo los propios trabajadores podrían llegar al final de este camino. En Cataluña la importancia de este voto obrero ha sido aun más impresionante, pues los partidos obreros han conseguido la mayoría absoluta de diputados.

Suárez tiene razones para estar nervioso, cuando afirma que ha ganado las elecciones mientras sus computadores retardaban incomprensiblemente los resultados electorales en varias capitales industriales, mientras sus fuerzas represivas llevaban a termino la "operació Ariete" que no es sino un Estado de excepción para conservar el poder. Las computadoras eran enmudecidas para que no reflejasen lo que el pueblo había dicho. Y las fuerzas represivas están en la calle para evitar que los trabajadores y las trabajadoras exijamos lo que hemos expresado con nuestro voto: basta de Dictadura, queremos toda la libertad, queremos nuestras reivindicaciones y estas exigencias tienen un sentido muy concreto y vigente. Estas exigencias son: Amnistía Total, legalización de todos los partidos y organizaciones obreras y populares, abo

lición de toda la legislación represiva del franquismo, disolución de los cuerpos represivos, depuración del aparato de Estado y del Ejército, reconocimiento del derecho de Autodeterminación en las nacionalidades, medidas urgentes contra el paro, la inflación y los expedientes de crisi (40 horas, salario mínimo con escala móvil, puestos de trabajo para todos etc, etc, etc,...). En definitiva las reivindicaciones por las que venimos luchando durante tanto tiempo, las que hemos exigido también con nuestro voto, las que ahora hemos de continuar exigiendo con luchas más masivas y unitarias.

Hoy igual que ayer las reivindicaciones de los trabajadores y trabajadoras dependen de nuestra lucha. Introducir una papeleta en una urna no tiene efectos milagrosos. Hemos demostrado que rechazábamos la Dictadura y queríamos la libertad y nuestras reivindicaciones, hemos demostrado que somos la mayoría. Pero para conseguir las reivindicaciones nos sigue haciendo falta la lucha, en mejores condiciones, conscientes de nuestra fuerza y nuestra razón, conquistada de la manera más unitaria posible. Esta es la tarea urgente de todos los sindicatos y las Asociaciones de vecinos, de las organizaciones de mujeres, de jóvenes,estudiantes... y a esta tarea han de dar el máximo apoyo todos los partidos obreros.

Pero lo que si han hecho las elecciones es demostrar que Suárez no puede seguir gobernando porque el objetivo de su gobierno ha sido y continua siendo el negar todas estas reivindicaciones por las cuales nosotros hemos luchado y por las cuales hemos dado nuestro voto masivo a los partidos obreros. La Reforma política nos niega la libertad, el Consell General nos niega la soberania de Catalunya y el plan económico de urgencia nos niega nuestras reivindicaciones económicas y sociales. Pero Suárez quiere continuar gobernando, continuar con su proyecto. Nuestra exigencia, la de nuestras luchas y movilizaciones ha de ser FUERA SUAREZ¡. Por ello los partidos obreros, particularmente los que han resultado mayoritarios en las elecciones se tienen que negara cualquier tipo de colaboración con el Gobierno Suárez, ya sea entrando a formar parte del Gobierno, ya sea apoyándole desde fuera, colaborar con Suárez solo puede servir para recortar nuestras reivindicaciones.

Ningún Gobierno de colaboración con Suárez, ni con ninguna fuerza burguesa puede solucionar las reivindicaciones que los trabajadores y trabajadoras tenemos planteadas. Y esta convicción es la que se ha expresado en el voto obrero masivo de las pasadas elecciones. Se tiene que ser consecuente con la voluntad que se expresa detrás de este voto y la única forma de serlo es exigir, mediante la movilización, la formación de un Gobierno de los partidos obreros mayoritarios, DEL PSOE-PCE, y que son los que han recogido el apoyo de la mayoría de los trabajadores. La tarea de este Gobierno es

acabar definitivamente con la Dictadura, asegurar la libertad y las reivindicaciones obreras y populares pendientes, reconocer el derechos de las nacionalidades a su autodeterminación y dejar que sean ellas mismas, de forma libre y soberana, las que decidan la forma de relación que desean establecer con el resto del pueblo y del Estado.

Para liquidar la Dictadura, este Gobierno tendría que enfrentarse inevitablemente con el obstáculo que suponen unas Cortes salidas de unas elecciones no libres y no democráticas, con un Senado destinado a boicotear las opciones progresivas que pueda tomar la Cámara de diputados, y con la institución monárquica, herencia fundamental del franquismo. La respuesta a estas limitaciones a la libertad no podría ser otra que la convocatoria de unas Elecciones Libres a Cortes Constituyentes por sufragio universal proporcional, directo y secreto desde los 16 años y la proclamación de la República.

En Catalunya el resultado de las elecciones ha sido más claro todavía que en el resto del Estado español. Los trabajadores y el pueblo de Catalunya hemos votado por la democracia y las reivindicaciones pendientes, pero hemos votado también de una forma aplastante por las libertades nacionales y el Autogobierno de Catalunya. Y para conseguir nuestros derechos nacionales, el derecho del pueblo catalán a su autodeterminación, a decidir libremente las relaciones a mantener con el resto de pueblos del Estado, hay que imponer de forma inmediata Elecciones libres al Parlamento de Catalunya que sea constituyente y soberano; hay que mantener la movilización para defender la existencia y conclusiones de este Parlamento frente a cualquier intento centralista de limitar su soberanía. Pero el Autogobierno catalán no tiene que esperar a a constituirse a que el Parlamento se haya reunido, sino que que desde ahora puede constituirse un Consell Executiu para asegurar la convocatoria de este Parlàmento constituyente, liquidar al franquismo y asegurar la democracia y las reivindicaciones económicas y sociales pendientes. Para asegurar este conjunto de tareas y para reflejar el voto obrero mayoritario en Catalunya, este gobierno tiene que estar formado por los partidos obreros mayoritarios. Ha de ser un Consell Executiu compuesto de PSOE-PSC-PSUC, que se apoye en la movilización del conjunto de trabajadores y trabajadoras de Cataluña. Las elecciones han clarificado enormemente el panorama político catalán: la legitimidad de un Consell Executiu menos que nunca depende de Tarradellas sino que sale del voto masivo de las pasadas elecciones y este voto masivo, fruto de las movilizaciones de masas dan el soporte necesario para construir una Generalitat soberana y capaz de defender los intereses de los trabajadores y el pueblo de Catalunya en todos los terrenos

LLIGA
COMUNISTA
REVOLUCIONARIA

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA
(Quarta Internacional)

reconeixer el dret de les nacionalitats a la seva autodeterminació i deixar que siguin elles mateixes, de manera lliure i sobirana, les que decideixin la forma de relació que volen establir amb la resta de pobles de l'Estat.

Per liquidar la Dictadura, aquest Govern hauria d'enfrentarse inevitablement amb l'obstacle que suposen unes Corts sortides d'unes eleccions no lliures i no democratiques, amb un Senat destinat a boicotejar les opcions progressives que pugui prendre la Camara de Diputats i amb la institució monarquica, herencia fonamental del Franquisme. La resposta a aquestes limitacions de la llibertat no podria ésser altre que la convocatoria d'unes Eleccions lliures a Corts Constituents, per sufragi universal, propocional, directe i secret a partir dels 16 anys i la proclamació de la República.

A Catalunya el resultat de les eleccions ha sigut més clar encara que a la resta de l'Estat espanyol. Els treballadors i el poble de Catalunya hem votat per la democracia i les reivindicacions pendents, pero hem votat també d'una manera aclaparadora per les llibertats nacionals i l'autogovern catala. I per aconseguir els nostres drets nacionals, el dret del poble catala a la seva autodeterminació, a decidir lliurement les relacions que vol mantenir amb la resta dels pobles de l'Estat, cal imposar de manera inmediata eleccions lliures al Parlament de Catalunya, que sigui constituent i sobira; cal mantenir la mobilització per tal de defensar l'existencia i les conclussions d'aquest Parlament front a qualsevol intent centralista de limitar la seva sobirania. Pero l'autogovern catala no ha d'esperar a constituir-se a que el Parlament s'hagi reunit, sinó que des d'ara pot constituir-se un Consell Executiu per tal d'assegurar la convocatoria d'aquest Parlament constituent, liquidar el franquisme i assegurar la democracia i les reivindicacions económiques i socials pendents. Per assegurar aquest conjunt de tasques i per a reflexar el vot obrer majoritari a Catalunya, aquest Govern ha d'ésser format per els partits obrers majoritaris. Ha d'ésser un Consell Executiu composat per PSOE-PSC-PSUC, que es recolci en la mobilització del conjunt dels treballadors i treballadores de Catalunya. Les eleccions han clarificat enormement el panorama polític, catala: la legitimitat d'un Consell Executiu menys que mai depen de Tarradellas, sinó que surt del vot massiu de les pasades eleccions i aquest vot massiu, junt amb les mobilitzacions de masses donen tot el suport necesari per a construir una Generalitat sobirana i capac de defensar els interesos dels treballadors i el poble de Catalunya en tots els terrenys.

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA
(Quarta Internacional)

tota la legislació repressiva del franquisme, dissolució dels cossos repressius, depuració de l'aparell d'Estat i de l'Exercit, reconeixement del dret d'autodeterminació a les nacionalitats, mesures urgents contra l'atur, l'inflació i els expedients de crisi (40 hores, salari mínim amb escala movil, llocs de treball per a tothom, etc, etc, etc,...). En definitiva les reivindicacions per les que venim lluitant tant de temps, les que hem exigit també amb el nostre vot, les que ara hem de continuar exigint amb lluites cada cop més massives i unitaries.

Ara, igual que abans, les reivindicacions dels treballadors i les treballadores depenen de la nostra lluita. Introduir una papereta dins una urna no té efectes miraculosos. Hem demostrat que rebutjavem la Dictadura, que volíem la llibertat i les nostres reivindicacions; hem demostrat que som la majoria. Pero per aconseguir les reivindicacions ens segueix fen falta la lluita, en unes condicions millors, conscients de la nostra forca i la nostra raó, organitzada de la manera mes unitaria possible. Aquesta és la tasca urgent de tots els sindicats, de les associacions de veins, de les organitzacions de dones, de joves, estudiants... I a aquesta tasca han de donar le máxim de suport tots els partits obrers.

Pero el que si han fet les eleccions és demostrar que Suárez no pot seguir governant perqué l'objetiu del seu Govern ha sigut i continua éssent el negar totes aquestes reivindicacions per les que nosaltres hem lluitat i per les quals hem donat el nostra vot massiu als partits obrers. La Reforma Política ens nega la llibertat, el Consell General ens nega la sobirania de Catalunya i el pla economic d'urgencia ens nega les nostres reivindicacions economiques i socials. Pero Suárez vol continuar governant, vol continuar amb el seu projecte. I la nostra exigencia, la de les nostres lluites i movilitzacions ha d'esser fora Suárez!. Per això els partits obrers, particularment els que han resultat majoritaris a les eleccions s'han de negar a qualsevol tipus de col.laboració amb el govern Suárez, ja sigui entrant a formar part del Govern, ja sigui recolzant-lo des de fora, col.laborar amb Suárez no més pot servir per a retallar les nostres reivindicacions.

Cap govern de collaboració amb Suárez ni amb qualsevol altra forca burgesa pot solucionar les reivindicacions que els treballadores i treballadores tenim plantejades. I aquesta convicció és la que s'ha expressat en el vot obrer massiu de les pasades eleccions. S'ha d'ésser consequent amb la voluntat que s'expressa darrera d'aquest vot i l'única manera de ser-ho és exigir, mitjancant la mobilització, la formació d'un suport de la majoria dels treballadors. La tasca d'aquest Govern és acabar definitivament amb la Dictadura, assegurar la llibertat i les reivindicacions obreres i populars urgents,

reco

SUPLEMNT Nº 10

demà

"unim nos i dema la Internacional sera el genere huma"

ENTERRAR LA DICTADURA

ASSEGURAR LA DEMOCRACIA, LES LLIBERTATS NACIONALS I LES REIVINDICACIONES PENDENTS

Els resultats que tenim de les eleccions demostren ben clarament quina és la voluntat majoritaria dels homes i les dones de l'Estat espanyol: acabar definitivament amb la Dictadura, conquerir tota la llibertat.

Totes les opcions que reclamaven la continuitat del franquisme, com Alianca Popular, han sigut derrotades estrepitosament, malgrat els enormes mitjans tècnics i financers que han movilitzat. El mateix Govern no ha pogut guanyar clarament, malgrat haver muntat unes eleccions des del poder, per guanyar-les el poder, unes eleccions sense democracia i sense llibertat: unes eleccions sense amnistia, sense legalització de tots els partits obrers i nacionalistes revolucionaris, sense dret a vot dels joves, amb enormes dificultats d'expressió per part de totes les opcions obreres i populars,... Malgrat totes aquestes gravíssimes limitacions a la democracia i a la llibertat, la UCD, el partit de Suárez, només ha pogut aconseguir una migrada majoria relativa sobre el PSOE, el segon partit en nombre de vots.

Pero la debil majoria de Suárez el converteix en minoría si hom la refereix al nombre de vots aconseguits pel conjunt del partits obrers, pel conjunt de partits que es reclamen del socialisme i del comunisme, dels cuals els ampliament majoritaris son el PSOE i el PC. I es aquí on radica el significat profund d'aquestes eleccions: els treballadors i el poble han votat majoritariament i massivament pels partits obrers, que són els verdaders triunfadors d'aquestes eleccions. I amb aixo expressaven dues coses: l'exigencia d'acabar definitivament amb la Dictadura, d'aconseguir tota la llibertat, pero al mateix temps la desconfianca envers als partits de la burgesia democratica, el convenciment de que només els propis treballadors podrien arrivar fins al final d'aquest camí. A Catalunya la importancia d'aquest vot obrer ha sigut encara més impressionant, doncs els partits obrers han aconseguit la majoria absoluta de diputats.

Suárez té raons per estar nerviós quan afirma que ha guanyat les eleccions, mentre les seves computadores retardaven incomprensiblement els resultats electorals a varies capitals industrials, mentre les seves forces repressives portaven a terme "l'operació Ariete", que no és altra cosa que un estat d'excepció per a conservar el poder. Les computadores eran enmurdassades perqué no reflexessin el que havia dit el poble. I les forces repressives són al carrer per tal d'evitar que els treballadors i les treballadores exigim el que hem expressat amb el nostre vot: prou dictadura, volem tota la llibertat, volem les nostres reivindicacions.

I aquestes exigencies tenen un caire molt concret i vigent. Aquestes exigencies són: Amnistia Total, legalització de tots els partits i organitzacions obreres i populars, abolició de